

[Arentoft]

rettigede parter. Det er det, der er galt; det er, som om man taler om 1. og 2. klasses nationer, og det er det, der skal rettes op på. Hvis et land ønsker noget fra Danmark, kan de komme og spørge, om vi kan tilbyde det, og hvis der er andre steder, de kan indhente tilbud og kan få det billigere, så køber de det selvfølgelig dér, men de skal betale for det, og det skal de gøre i form af råstoffer. U-landene har råstoffer, som vi har behov for. Vi har ingen råstoffer ud over vores arbejdskraft, og det er ganske urimeligt, at vi blot skal forære og forære, i stedet for at vi foretager en byttehandel; det må være den vej, der skal gås.

På samme måde tror vi i Danmark, at forholdene i Sydafrika kan ændres i en håndvending. Vi har i FN stemt for sanktioner imod Sydafrika, men tror ministeren eller andre, at man kan forbedre forholdene for de sorte i Sydafrika ved at isolere landet og dermed forringe indkomstdannelsen, som ministeren for har omtalt som noget af det vigtigste at øge? Ting tager tid, er der et gammelt ord, der siger, og der sker fremskridt hver dag i Sydafrika. Vi havde sidste år besøg af fire parlamentarikere fra Sydafrika og havde et møde med dem her i folketinget, hvor vi netop hørte, hvorledes man f. eks. havde fået klassekvotienten væsentligt ned i de sorte klasser, og at man havde et større program med uddannelse af sorte lærere, så forholdene ville blive forbedret ganske betydeligt i den kommende tid, blot som et enkelt eksempel. Faktisk er spørgsmålet, om ikke Danmark i FN skulle foreslå sanktionerne imod Sydafrika ophævet.

Der er meget at debattere, men først og fremmest må vi ikke låse os fast, men være vågne over for de ting, der kan ændres og forbedres. Jeg tror altså ikke, at den måde, vi giver u-landsbistand på, overhovedet er den rigtige.

Jeg vil overlade resten af min taletid til vores finanspolitiske ordfører, hr. Askjær Jørgensen, der vil se lidt på den økonomiske side af sagen.

Askjær Jørgensen (FP):

Hr. Ellemann-Jensen mente, at regeringen skulle slå i bordet for de store nationer som Frankrig osv. Det vil jeg advare imod. Det var den med musen, der sagde til elefanten: uha, hvor vi gungrer! Jeg mener, at det er en

melodi, Danmark har kørt for meget; Danmark har ikke kræfter til at optræde som musen, der ønsker at gungre sammen med elefanten. Jeg mener derimod, at Danmark skulle sige til resten af verden, at vort bruttonationalprodukt er noget oppustet, noget kunstigt, noget, som ikke hører til i realiteternes verden, og derfor er forholdet det, at når vi giver 0,7 pct. af det, vi kalder vort bruttonationalprodukt, eller som regnes ud til at være vort bruttonationalprodukt, giver det et helt andet billede, hvis vi sammenligner det med andre lande, der ikke har en så vanvittig stor offentlig sektor og dermed stort bruttonationalprodukt; så i relation dertil giver vi alt, alt, alt for meget.

Når hr. Ellemann-Jensen taler om, at et rigt industriland som Danmark skal gøre noget, er det interessant at læse det, der står f.eks. i aktstykket nr. 51, afsendt fra udenrigsministeriet den 7. oktober 1980. Det hedder bl.a. her:

»Nepal havde i slutningen af 1978 en offentlig gæld i udenlandsk valuta svarende til et års eksport af varer i 1978.«

Det er altså en sætning, der er sat ind i aktstykket for ligesom at argumentere for, at når Nepal skylder så meget væk som et helt års eksport, skal det fattige Nepal sandelig have sin gæld eftergivet af det rige Danmark.

Men hvor meget skylder Danmark så bort? 14–15 måneders eksport! Det bliver udenrigsministeren og hr. Ellemann-Jensen nok nødt til at give mig ret i. Vi er altså nået dertil, at når udenrigsministeren argumenterer for, at Danmark skal eftergive det, vi har lånt ud til de såkaldte u-lande, bruger man den slags argumentationer. Det viser, hvor hult det hele er.

Blandt de forskellige aktstykker, vi har liggende i finansudvalget, er noget af det mest groteske naturligvis sagen om køb af en ambassadegrund nede i New Delhi. Jeg beklager meget, at statsministeren rejser rundt og kompromitterer Danmark på den facon, som det er sket. Hvad ligner det, at vi skal tigge om at få lov til at købe en grund, hvorfra vi kan uddele penge til Indien? Det er jo helt, helt utilstedeligt.

Da udenrigsministeren første gang søgte om at få lov til at købe grund dernede til startprojektering, hed det sig: vi skal skynde os at købe, for der er kun én tilbage. Så viste det sig altså, at man ville hellere sælge til